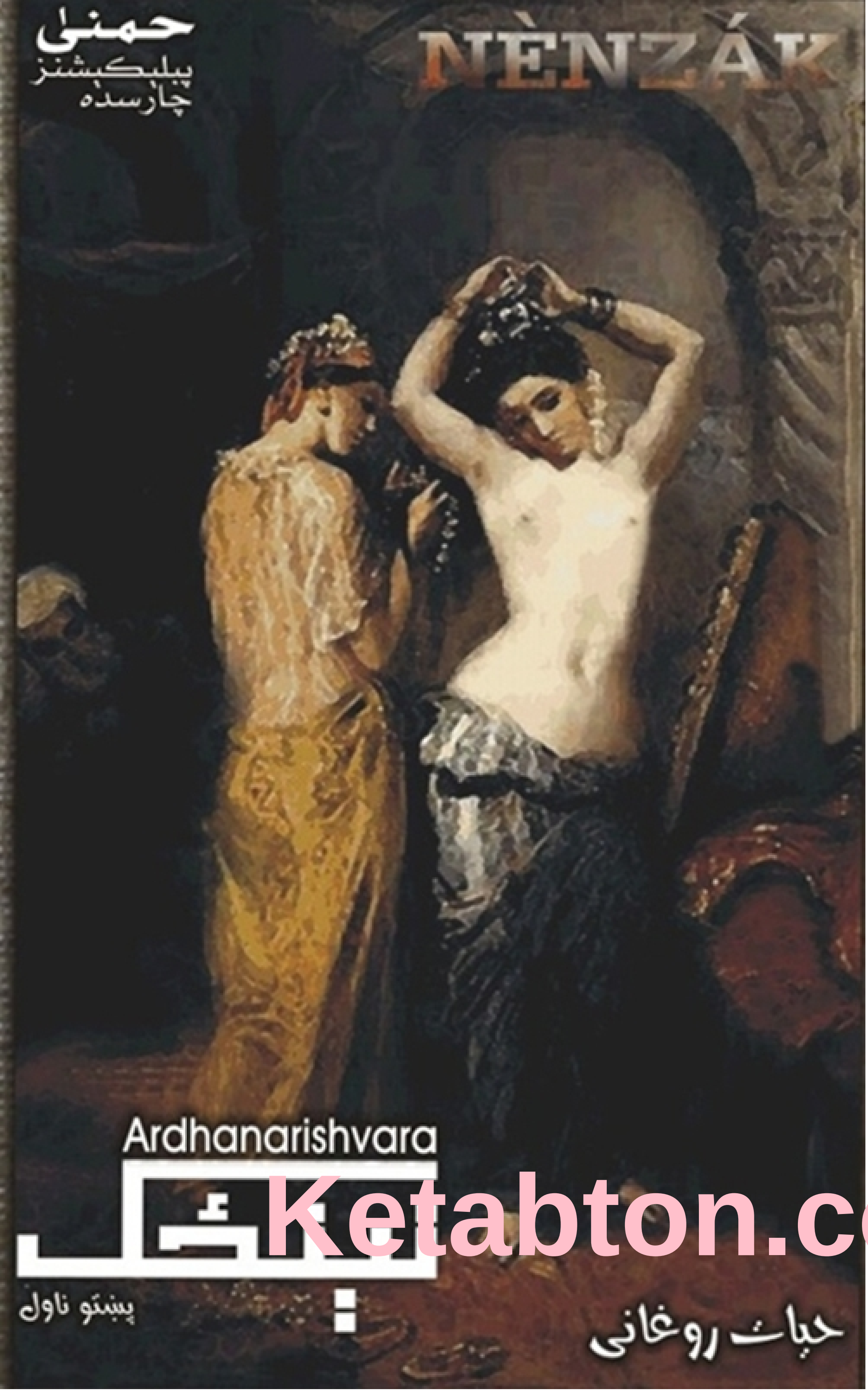

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کوُم په نامه د الله چي رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

ناول
نینځک
ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنار پښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپرووںکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي تول

سپیناوے کردارونه اؤ لیکلي شوې پېښې د یؤ خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکژن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

دې قیصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په

یادکیرنه ابغه نېغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموټي اؤ پېغلوټي ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

تړون

د هغه ورومبي ښځونک په نوم،چې د هغۀ د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زْباد اؤ ګیلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

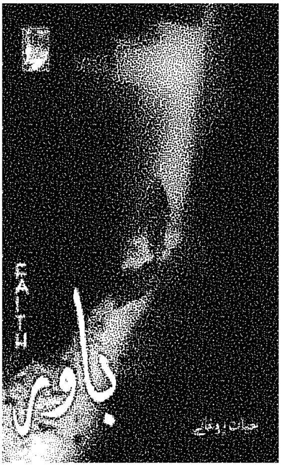

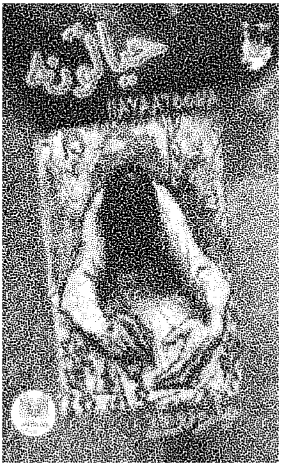

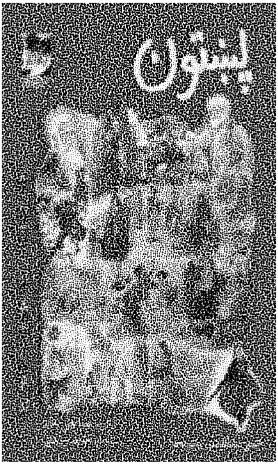

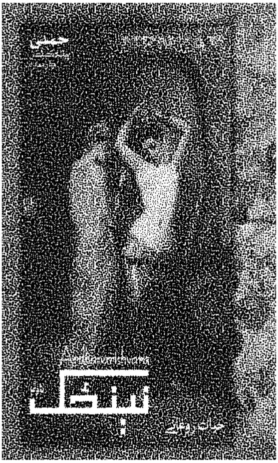

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شېبه وړومبې	
12	شېبه دوېمه	
37	شېبه درېمه	
48	شېبه څلورمه	
67	شېبه پنځمه	
81	شېبه شپږمه	
94	شېبه اوومه	
106	شېبه اتمه	
129	شېبه نهمه	
154	شېبه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رہاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندۍ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښېي هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي ښتون پوهې په ورومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرېږ، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدایښت دَ دهٔ خدا ے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوند ے وي (کهٔ ژوند ے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاو ے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېځلے روح (سا) د ے اؤ خدا ے ته ډېر ګران د ے. هغه په ما څو ځله حضور شو ے د ے، دَ خپل ژوند قیصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځیرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځا ے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدا ئینښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د دریم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې بڼه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، یعنې "په دوزخ پسې رنده شې!". بیا په یؤ بل ځائے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "میرې درباندې اړمیږي". پښتنائۀ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ دیسي علاج کوي..... د مُلا ځانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیړۍ تړل، تعویزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بیا د حکیم صېب پوښۍ اؤ بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول اؤ بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي اؤ بیا د ژړا غږ اؤ دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځیرک خان" زېږون له يؤ سپېځلے تړون ورکوي. بیا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمیږي، د "ځیرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کلیوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپیلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وریژو غوری لېږل اؤ بیا د "ځیرک خان" ښځونک عادتونه لکه چیندرو (ګواټا)، میرګاټ، کوډګۍ، د ګوډیانو وادۀ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک اؤ بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واؤرېدو "کارږه". روغانے ورور را ته بېخي سوچه کلیوال سړے ؤبرېښېدلو.
د "ځیرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ ځېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محرومیانې ترې په ډاګه کېږي اؤ د سیاسي خطا ځېلې ورته د پیرنګي د وړې ؤچې ته راتګ اؤ بیا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول اؤ ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي اؤ مسلمان مسلمان له اؤ بیا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش اؤ کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کلیوال ژوند داسې اغیزې چې خپل پتي پکښې لوږې ټوکوي اؤ د ناموس خان ریښتیا چې کالوسر ګوډ اؤ اوبۀ خورې کول خو بیا ګوړه منډۍ ته وړل اؤ د سرمایه دارو د اړتیانو ښکار کېدل اؤ بیا هغه فني ربط اؤ ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي اؤ "ځیرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي اؤ پلار اؤ مور ئې مړۀ شي اؤ د "ځیرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خویونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کمیس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "نېنځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسې سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے.
دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.
زما اؤ حيات منځ کښې د وروروليۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه.
د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلي، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ ځلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپېه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خوّاره پرې پړه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه کوي،
"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيکۀ ورشې خوري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره درباندې ميږي اړميږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خوٚاره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښخلوي. ښکلې لکه د نور کله وږندار ته د دوارو وږوځو په رق اؤ يؤ وښکې ټپکي ورکړي.
د جوغړۍ مُلا ځاښتونه وو، کۀ د سېدانو باچا شنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلي تعويزونه....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوی ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکيم پوښۍ وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دړنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د ورړوکي د پاره ښڼن ښلو. د کټ په پيارمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نځول اؤ وږندار کټ کښې يوه پښه کوتهې کړې بله ښکته ځوړنده کړې د بينګلو نه ټوپۍ اؤ لکۍ غوڅولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تندے لړ بوټ کړي) خدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د ښڼن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځاے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نځېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دوارو شونډو کښې نرے غوندې رؤ شوے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ځېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې ورړوکي غوندې چؤدې کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستورې لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکوندله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شېبې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسې سې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کارږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوړو. په يوولسم کال راغلي زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېربدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرنې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نخُوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوربدو ګُوربدو دې بې وخته.....".

د تندار ښونې ته د ور کُړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کېښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کړینګې غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سخوندرې په تهپونو اؤ درینجقونو مابتې ورته رسېدلې وه.

(میرګاتې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوتې پسې نخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو ورو په خوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته ځۀ راخستې نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ترخ جېب کښې ئې دۀ له ځۀ نا ځۀ راخستې وي..... (دا بېله خبره ده، چې ځۀ نا ځۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خوي میرګاتې نوم پخپله ایښے دے اؤ تهول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کړینګي غږ سره چې مابتې په درینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو یه دوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سرۀ شي. بیا به ستا د پاره ځۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټې له شنشنې سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبې ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود ځادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړی، ښېن اؤ جورابو سره رمبې، چاریګي، ګاؤڼې، قولبې د پاره کُوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود ځادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلې پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما ځادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یو ګُټ نه نیولے کور ته ننوتلو.

"خبر نائیکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک وُکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس وُوې.

"د جومات ورته مهٔ وایه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. یو دا بېلماځه دے او یوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره وُتروړله،

"مورې! دهٔ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وُم. دا دې پوهه کړے نهٔ دے".

"دوزخ پسې ړنده شې ښکلې! وُچه لختـه ئې، وندنے درنه نهٔ کیږي. تهٔ او دغه پتنوس یوه شاډوله یئ، ګډ یږئ شا په شا، خو پرق له یو ځاے کیږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نهٔ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خوُرځه ده او قمرو ئې هم خوُرځه وُګڼه، ځکه چې د تروُرځې لوُر ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے وُ او دغه ښائست سره ئې خوُي هم داسې وُ، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترګو یخ او د زړهٔ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دٙوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دٙيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلې غٙبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ايله د څلوېښتې نه ډډې نمانځې کړې وې، چې د سٙترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکې يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېتونو کښې سر خٙوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وٙراني. ټول اولس نمېرګل ته په دٙرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو شۀ؟ دنګه څٙواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کٙوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سٙپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زٙغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کېنبې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،
"الله مې دې پردې ؤساتي!"
د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ يتيمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ايښے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښنښتن دے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکتړ هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُړې پانوس هم مټ ګوري.
"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د ځوا دېوال به سراسر د ښنښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"
"کوټې به هم پخې کړې".
د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کېنبې ؤوهله.
"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کروندہ، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".
قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کېنبې قېصه کوي،
"يۀ چتے ؤ، يۀ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کېنبې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې"......
"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قېصه ؤکړه!"
مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورمرو د سُرې بیزې قبصه کوي، ګنې بیا وروستو مابتۍ د میرګاتي غوَړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه میتیازې کوي اؤ ځوک ورته څۀ وئیلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څُوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټیټ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لُوارِ غږ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مړُۀ سُکارۀ بیا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم ځو سُپرغۍ ویښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې ځېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وینو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خرپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئیلي وو،
"....... بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پیکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بیا هم هغه د ریښتیا منلو سره په اوچته موره کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب یؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وینه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شُلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نیولې وې. هغهٔ خو دُرې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. یوې مُیاشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بیا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نیولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس یؤړلو اؤ خُوند ئې راکړو. بیا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وینې غوندې رنګ ؤ. مړڅپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بیا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وې، کهٔ بیا مې دغسې کړې وې. ما دې پیربابا ؤوهي، کهٔ بیا مې کړې وې".

د ښکلې خبرې نه زیات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو لیدلو نه هم اؤړي، کهٔ ځوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا لیدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ توپ، دُروند پېټې پورته کولو یا په زوره غږ کولو سره هم شُلېدلے شي. باید چې د خُپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خُپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژُواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، اؤ بیا داسې ملازې اؤ سُپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د تړون د غوڅولو بانه ګورې، نو هم ورته تولنه خنډ کیږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڼګو او بڼدو سترګو کښې رانغښتلې وې او هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وینه وي او نۀ ئې ګېډه کیږي، چې اولس به پرې پړه ږوائي).
د ژوبل شوې ځانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو ټوان د ژوند ټولو نه لویه پېژندګلو ده او د مړاوې شوې ځانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لویه ناشونې ده. ناموس خان او قمرو او د ناموس خان او قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور یا ځوے غواړي او پلار د سپینې ږیرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي او قمرو مور شي، نو سپین سر او سپینې ږیرې پورې به ئې څۀ روزنه وکړي او څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ږویني؟
بیا هم ژوند د هیلې په اسره سا اخلي.
مرګ د هیلې د نیشتون نامه ده.
د مرګ او ژوند منځ کښې د ورک پړاو نوم وګړے دے.
هم دغه وګړے د مرګ او ژوند په پوله ولاړ ریښتیا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټین نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کښې رانغښتې دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېږے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خوُرې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خوُځېدله، خو

"مۀ خوُځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ثنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زوُرِ خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوږې اؤ نیازبینې کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي نابګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر خیره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازیګر ځاموره هم د خپلې لُور لیدلو له راغلې ده. هغې دړیزه پتیله کښې سُوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګې، د جوارو وړۀ، د پیشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جینۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور ودانې ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلې همځولې دي. دواړه چې سره یؤ ځاے شي، نو بیا د هغوي قیصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دریمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپیا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلې اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. ورندار پخلیځاے کښې په غبرګو نغرو غټې پتیلې د اوبو ډکې ایښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تړول کور غُوږونه څک کړي او بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) یه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وُروستو مشرې مور غږ وُکړو،

"بلقیس!!!"

او بلقیس چیرړۍ او بُړستن نیولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تُللو کښې بلقیس څۀ وُوې او هغې پانوس ته غُوږ کښې ګنګوسه وُکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه وُوتلو او څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیانې د وُنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چیو پیاله هغۀ له یوُړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وُرندار کوټې ته کله څۀ او کله څۀ سره تګ راتګ او ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیړړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیانې، شېوې او تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قُرتارے کوؤ.

سُترې قدوس خان اسمان ته سترګې نیولې خُوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وُرندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو او دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بڼکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغرې پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللّهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نننې بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وړُځپانې، مياشتنۍ اؤ ډائجستونه ويني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کميله ئې په ځلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بڼکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
ځابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. بڼکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور ځارلو سره ګرځندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بڼکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بنه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کېښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوړې وروېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در ورې وې؟"
"ما اؤ هغۀ بهر يؤ ځاے ؤڅښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کېښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته ځوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بيا به ماښام يا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کېښې ناستې سره هغه د ډېرې حيا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بيا چې ئې مشکے ؤليده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کېښې خومره ډېره حيا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. ميرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتۍ خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښُکلې خو رينګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقيس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ړقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې ته وې".

"اؤ پلېکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتې غوندې وي".

مابتې د خپل کاکا په ځواب موسکې شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بڼګه کړه،

"بیا کو به پلېکتې په مونږ ځکوندالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتې هر وخت فردوس ولې سکونډي؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خلۀ راؤسپړدله،

"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغۀ د هر چا خلې نه د خپل ځوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګلې، مشکه، ځاموره اؤ راپورې ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بڼستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وینم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتې وي. داسې مئېنه، نازولې اؤ سپېڅلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ اؤ یوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شړشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم اېښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې دربانده څۀ ؤخوري اؤ بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ثملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نیسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته بږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کنبې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغهٔ وادهٔ کنبې د نکاح په وخت مُلا د هغهٔ نه تپوس ؤکړو اؤ هغهٔ ځواب نهٔ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدهٔ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تهٔ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادهٔ کنبې د نکاح د بنه کولو تْوان نهٔ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادهٔ کنبې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نهٔ اېنبودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کهٔ د بنائست نهه نوي بېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي بېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د بنائست يوه کربنه هم هغهٔ کنبې ځان برخېره کولې نهٔ شو. د هغهٔ تورو سترګو کنبې زْيړ ګاټې بنکاره وو. غابنونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څهٔ ځاے تور، څهٔ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د څمڅېرې د خېټې د رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغهٔ د سرېتوب کهٔ هر څو کلي کنبې د جغ څوک نهٔ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغهٔ خْپلوۍ کنبې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغهٔ په ختهه نهٔ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړهٔ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خْلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خْپلوۍ راتلو کښې لْوې اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خْپلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځْوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خْوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خْلۀ د حیا په پلؤ ترلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پْرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پْرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غْلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پْلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زْېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خْپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لویه ښْکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ځومره ؤ، مُوندر خپلې شْپې ورځې د ثمدورې د یخ خْوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپینو پوستکو کښې نۀ وه. د مونډر ویشتونکے ډېره موده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مونډر د پلار اؤ ورونو لاس نۀ بر کیږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.
اوس شل ځلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په یؤ اېږ، یوه سا اؤ یؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو یؤ غړمب سره هر یؤ غږ پخپل پخپل ځائے پښه نیولے شو.
"تې پولی۔ وچوده اؤ سر نېنې وتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه وکړئ!"
د مشرې مور خبرې سره تولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته ترېدلے ناست ؤ).
"خیرک خان"
ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په ځلۀ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په یؤ ناپ ناموس خان ته وکتل. هغۀ دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ونیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې وځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملگرے ؤ. د کلي ځۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئيلو، د ځيرک خان د وېرې نه ڤرنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوړې کودالـه بېلچـه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې پـه شلمه گېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئيلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود ځويه. خبره په خبره غوځول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ ځلي ته سترگې نؤژني کړې، ځوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه ځوا اؤ غلے دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو ځومره نـيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر ځو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په گوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترگې خو ئې ترې بيخي نۀ دي ځوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه څُول راتلو نه وړاندې چې سيلۍ سا ؤنيسي.
د ځيرک خان شونډه چې شَنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سُپينو شوؤ څڼو بيا په ستر شوه. دا رېښتيا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځيرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل او نۀ ئې چا څُوي ته د کونډې ځُوے. په هغې "د ځيرک خان مور" نوم کېښودے شو.
يوه ورځ ځيرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مينې ډکه غېږه د خپلې نهرې کېدې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې ورې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سُپينو اوبو سيندونه پکښې چاپېره بهېږي او ځنګلونه ئې هسکه غرۍ شَنۀ ولاړ دي، خو بيا هم د صنعتونو نيشتون د دوي په خاؤره دا وېنا رېښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي او د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواريکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې او کښتونه ؤکرل او بيا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دياړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځيرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو او پوردلې زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بيخي يوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زیاتره هغۀ ځیرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځیرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه مُوده چې مٔیاشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځیرک د لیدلو دُعا ؤکړه. نیمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو——پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د یؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نیمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پلنو لارو اؤ لویو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سیاستمدارانو سترګې یؤ بل ته بړګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه یوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتې ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وړانې د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځیرک د مور ستر یؤ ځل بیا مات شو.
د خپل پلار قبر سره څوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مینې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې څوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ دے، نو بیا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شۀ وو، چې وړومبے "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځائے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتۍ خپلې اند ېښنې ځرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ؤوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې څپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستونې ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځائے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوې زر راکاږي. د ېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تبره چړه لاس کښې نيولې پرځند يؤ نظر ځيرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بيا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بيا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځندکاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنده به پرې ؤخورم، بيا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځندکاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے ښۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګيله هسې ځان مرورول دي".
"پرځندکاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان يو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنېږي اؤ نور تۀ ښۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُداے دې سپے سړے نۀ ګڼي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئيلي وو، چې د پرځندکاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځويه! څه ګني بيا دې تېره کوم".
ميرګاتې خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تودۀ په هغۀ ساړۀ کړل. هغه هم په ريښتيا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کميس ئې بدې کوه! چې ځرپ ترې ؤباسم".
راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د ځوړو وريژو د ېګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه يمه
هلکه بلې مۀ نړوه!
ليدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خيالي نړې کښې هم وړکې دي. د هغوي روح هم يؤ بت ته دغه وائي،
"مينه کښې تا نه کمه نۀ يم
(هلکه بلې مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ يم، چې به کلي خبرؤمه"
بيا لړې ګاګيرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مينې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سيورې کښې سا اخلي اؤ بيا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مينې په اسره ژوندي وي اؤ په مينه مري.
راپوړې: "يار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګنې ځلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پروني ورکړې خلۀ ستومانه یمه"
وږندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې رېنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهې، نو کله به ئې وهې؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخې ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغې"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د ورې لور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږې. دغه تۀدوبنه کښې د وږندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونېجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چیچله اؤ یؤ لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونپجرې په اُوږه ایښے ؤ. د مابتۍ سترګو کښې وُرندار پېغله تنده ؤلیدله اؤ مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خیال غېږه کښې ویښه شوه)

"هں مورې!"

"قمرو له اوبهٔ یؤسه!"

د وُرندار دغه وس ؤ، چې مابتۍ د هغې د خیال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس اؤ پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ څُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودهٔ شو اؤ پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ څُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخین به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ویښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخین نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ ؤ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د څُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے څُوے خُدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ؤنیولو اؤ په ډېر روڼ تندي ئې تُرې مبارکي واخسته. د ځیرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وُریژو دېګ نه څلور غوړی جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سېدګُلي په لیدلو هغهٔ خپله سینه د ډېر ویاړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سېدګُلي یوه ورځ قدوس ته وئیلي وو، چې کهٔ د ناموس څوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سېدګُلي زړهٔ سپین ؤ. هغهٔ دغه خبره په څواخُوږۍ کړې وه، ګنې څوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مینې اؤ کُرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانهٔ د ویاړ نه په لړه منونکي نهٔ وي. ویاړ د پاره هغوي ته د سر بیعه هم ارزانه وي. دغه ویاړ هغه د وینې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وینې تړون هم د خپل ویاړ د پاره غوښولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خېره سره ځیرک خان د یویشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بیا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ تُرور ته وئیلي دي، چې هره ورځ به ځیرک خان ته سپیلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتیا له په موسکۍ خلهٔ ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځاے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګواښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حیران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤوریږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېتی۔ شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوایو، چې لړې ئې څمې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نیولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه رانښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لړ ځوړند شوے وړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوڅه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تړے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د برېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د ځاځکو ټوپونه شول.

د ځاځکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کيږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ ترخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکې شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بيا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شْپاړس ورځې جړې ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خْلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پتهو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پتهو کښې فصلونه مْلاښت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شْخوند خْلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر په نيشتون لکه د سْکنې مابنام توره تېرېدله. شپې خو بيخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په يؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختهې بنې خوشتې شوې وې.
د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دْرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نيم ژوند تېر کړے ؤ، چې بْرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بيا تيندک ؤخوړو. تهوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خْدايه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګې قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بيا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خيال ؤ، چې لا نيمه شپه ده. سترګې ئې پتهې شوې نۀ وې، چې نمر څيره وهلې وه).
"مورې! مورې! يه مورې!"
د بلقيس ګاګيرو غرېونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلۍ ؤليدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تُرې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځا ے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړ ے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځا ے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاورې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله او د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښځ خوب اوده پروت ؤ).

"هله وروښو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغهٔ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو او قمرو په بړستن کښې نُغښتلې قدوس او پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاورو خړ ؤ او تورو وېښتو کښې ئې خاورې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اوړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نهٔ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځيرک خان نهٔ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اوده ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلې او پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دْروند تير او خاورو د پيټې لاندې د هغې سا څْداے زده څنګه ټينګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلهٔ کښې نيولې وې ـــ دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نهٔ وې، خو مْړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې خیرې کړې وه، وریځ ته به ئې وئیلي وو، چې:

"درې درې!

د وریځ تورې بلا!

درې درې!

زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!

درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتىَ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خْواخوږي اؤ زړۀ سْواندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتىَ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خْوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوبرولَه، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتىَ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانىَ شوه، خو د مابتىَ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتىَ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خْلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتىَ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتىَ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خْوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتىَ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغیر هغه ځیرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ خاموري ځیرک خان غېږ کښې نیولے سُرې سترګې ناسته وه. نن ځیرک خان د څلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوریږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدریدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه څلوېښتی نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو دریمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښنانې د پاره وریژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښنانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مینه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړې کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د خاموري غېږ کښې پروت ځیرک ته ګوري اؤ په سلګیو کیږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تږې د خپلو وړو په مخونو لیدلو ځیرک هېر شي. وُرندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (یوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې میرګاټې سره د درې میاشتو کمیله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړې اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډېره اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو څرمن څيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټې اؤ کښتونه لُوځ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتې ځان سره څملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کړم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينځلو. کۀ ستاسو ياد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکريزو نه ښوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کاڼي ځندلي وو. هغه وخت کښې يوه قمرو وه، چې د ښکلې زرۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زښادونو به ښکلې چرې هم ځيرک سره کُرکې يا د کُرکې ځرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمينې په شا خپله يوه قېصه، يوه پېښه، يؤ خُوځښت اؤ يؤ جواز پروت وي اؤ بيا دغه کُرکه اؤ مينه د خپلې موخې په لور د يوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډين کونسلز ايکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤويشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټيزه څپېړه وه. د دې تر مخه به يؤ مسلمان مسلمان کانديد اؤ يؤ هندو هندو کانديد له ټاکنو کښې خپله خُوښه ځرګندولې شوه (ياد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې ځرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پيرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي برياليتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځيږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبړولې له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خېټه واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کيا ؟... لاإله إلاالله" چغه په ديريشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوخ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُريښي، لکه چې د هغوي په شين ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه اېښودلو نه سټانۀ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په رېښتوني دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو تويولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي اؤ سرۀ کيږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه اېښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اوږېدل نۀ غواړي. مابتیۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتیۍ ځیرک نه د شپې خوُند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خوُا خوُځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خوُند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خوُند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتیۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتیۍ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اوږېدلو هڅه ؤکړه. مابتیۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خوُځېدۀ. د خوُند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خوُځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځۀ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت وُ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره سټغ خواب ؤليدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره یوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپینې، رڼې اوښکې د ځیرک په تندي ټوې شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراویح ؤشوې اؤ لا د سپوږمۍ په لیدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

”زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې“.

مابتۍ زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

”نه ځیرک خانه! داسې مۀ وایه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښکلې وې اؤ د کمیلې د جامو غونډې ښکلې وې اؤ د چاچې د جامو غونډې ښکلې وې اؤ".

"تۀ راځه، چې رېوړې، پتاڅې اؤ ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځیرک خان په خلۀ د لاس اېښودلو هڅه ؤکړه).

فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بیا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته لیندہ لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شینولو له ګوتې وړې وې. تل به کمیلې سره په لوبو ؤ. نینګاهې، میرګاټې، پټپټونې، شلغاتې، کوډګې، د ګوډا ګوډې وادۀ اؤ چیندرو. د کوډګې په وخت به هغۀ کمیلې تۀ وئېل،

"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډې راواخلم".

"نه کنه، جینۍ خو زۀ یم. زۀ به ډوډې راواخلم".

"خو تۀ زما غونډې ډوډې نۀ شې راخستې".

یۀ ځل ځیرک لوبو کښې په سترې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې ځانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورګ اؤړېدلے ؤ. د ځیرک نه زیات کمیلې ژړلي وو اؤ د ځیرک په سر مابتې میرګاټے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتې پرې خلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټریخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.

د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځبدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتئ په کور وه. د مابتئ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بېخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې دننه جينئ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګئ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاړه تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې ښنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګئ ترُور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينئ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سرُۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وې اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوُره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خوُي د پېريانو د اېلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګې د پېريانو سره تله کښې سپُک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه يؤ پوتې هم خوړلې نۀ ؤ. ګليشان د کُونډې یا جال پرځای روان سیند کښې پرچاؤ سره نزدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګليشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېريانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه يو. پچاسے پرې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بيا چپنک په سګرو کېږدي) پربنتو! سکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو تول ښار کښې پخيږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ اؤ پې پتيله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسيزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کيږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څوربېدې اؤ څومره پړکې لچېدل، دې نه پېښبور خبر ؤ. کابل نه دڅرې زره کېلومېټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غر کښې رسېدلې وه. دغلته نه یؤ زر کېلومېټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څوندي کولو له ئې د سوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه یؤ زر کېلومېټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو څواچینې وه، خو د دغه څواچینې چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومېټره لرې اسلام اباد د "اپې" غر ته غوږونه څک نیولې وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نیم سوه کېلومېټره لرې شنګهائې خپل مخ ته لاس نیولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه یوؤلس زره کېلومېټره لرې نیویارک کښې ناست جیمې کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولې وو اؤ د اسلام نوم اخستونکې د دغه پرځؤنې ډاګه کښې ټولې نرۍ نه د صلیب تر سیوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.
د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،
"دا نُخښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".
د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پُرديو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼې شي.
دې لړې اؤ خړې نه لرې د پراخه شنُو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دياړيمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنُو ونو د بېر لختې په پُوله دياړلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.
"راځئ هلکانو! چې دا ځوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر ترۀ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ مېرګاتې نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لينده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګاڼے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. تولهٔ ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتۍ چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ توقه کړې وي. هسې هم ځاموړۍ د خپلې دغه نڅور په ورو ډېره مئينه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتې په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بيا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتې سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموړۍ کور ته سؤ اؤ سور کښې وو. عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې توقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنۍ کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستوڼو نخيږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلې وو.

کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېدا امیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زُده نۀ وو. ابغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ څۀ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې ځومره زُده کړه وه، هغې نه زيات پخښوټې ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زُده نۀ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وايم اؤ دغسې لړ لړ کتابونه هم زُده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکيږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکوندهي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه څړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشي تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځيرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ وږے يم".

د ځيرک نيازبيني خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خورم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به وېم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودهٔ به شم بنه؟"
"تهٔ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څهٔ به اُودهٔ شې؟"
وِرندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټهون د خپل سر تړلو پوهه لاځیرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهٔ. پرځند کټ ترُخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي ادیرې ته ځو میاشتو نه نوې کړه نهٔ وه تلې. نن دا نهٔ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړینه باندې لاڵبننده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غلُه شوې وه اؤ چې کله هغهٔ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. ځو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغهٔ چپیا سره د وادهٔ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ مینې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغهٔ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. پښتانهٔ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ بنه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سِپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرے کنبې بْياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ ګز بهر کړي، نو بيا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کنبې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کنبې د زْده کْړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خْوې کنبې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وګړي داسې څيزونه لاس کنبې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نْخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نْخښتو نۀ دے، خو خْداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډْيورنډ کرښه دے. روژه کنبې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کنبې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څهٔ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زهٔ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغهٔ خبرې لږې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تهٔ هم ځان ناجانه کوه مهٔ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کهٔ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پيسې ورکړې وې. تهٔ هغهٔ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تهٔ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلي دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغهٔ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زهٔ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څهٔ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نهٔ بوتلې اؤ څهٔ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلهٔ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لاړې نه ځنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روږي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.
د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو ورو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګاڼو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنداري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنداري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،

"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".

دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بنداري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا ملا ته به کښېنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې او کهٔ د نیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووایه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنداري سترګې دووسې شوې) او کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ایجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګلباچا سترګې او شونډې یو رنګ پړڅېدلې وې. ګلباچا کښې دومره زور وُ، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورور ته مخامخ ئې په ژبه ګېتهے پرته وه.
د مابنام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان ملا جومات کښې ایسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست وُ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خدایه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانیسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپینه لمن تور نه وبربړم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
او دغه وخت د هغهٔ سلګیو هغه نورو خبرو نه ؤنیولو او لپه کښې ئې څڅوبي نه درنه شپېه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګیو ته د دلاسې لاس په سر اېښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغهٔ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنیوله او څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوبلے کړې).
ځیرک خان د عبدالرحمان ملا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته يوه شېبه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه به سر کړې، هغۀ به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نۀ اؤري. تاريخ د وختونو په تندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلے کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو ځوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قنې بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وړاندې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې ځو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره ځانګونه خُوارهٔ کړي وو. وړومبي ځاځکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ځاځکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نينځکې اؤ نينځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نينځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځېرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. يؤ څو يادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېږ سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېږ شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سړي اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځېرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېړې ځېرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخري لټون د پاره سترګې بې رېه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟
زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟
کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خواږۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟
ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سُرو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې ناپګڼې ابۍ هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدائے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شپطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځېرک خان خپلو سترګو نه هم ځاځکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بڑستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاځېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بڑستن کښې پټولو، نو د سپېږمو نه راتلونکې تؤده تپژنه سیلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلټېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا ماښام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. یوه کمیله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګوربدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بیا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځیرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنیږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې یؤ رڼچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې ځنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"میرګاټیه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځیرک تبې نه سم ربې".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځیرک مرګونے پُروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زیږې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کمیله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پُروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سُره تبه ده اؤ دومره ځوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... یره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.

"ميرګاتيه! تا دې ته وئيلي نۀ وو؟"

"ما خو ځان له اوس ؤليدو نو"

د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.

وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼې کښې ځيرک بړستن کښې نغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.

"ځېرکيه! اوس څنګه ئې؟"

دې نه وړاندې چې ځيرک څۀ وئيلي وو، تندار پړونے منجيله کولو، د ځيرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،

"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه ميرګاتے ورته وايئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځيرک خان وايئ".

"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځيرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئيلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".

"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"

ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځيرک سره کښېناستله،

"ډېره ښه وه"

"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموری ابی سلامونه کول".
وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وړندار ته ګکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کتکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې ټوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتی روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نږۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځېرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغۀ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزې راوړې وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تْوان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خْواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغۀ سا نُخښتله. د ژوند په کټوۍ د سړيتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غړغنده ؤ، ځېرک ډېر خُوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ څيرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګرې کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا د غه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځيرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځيرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو.
هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي.....
په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پېچوکے ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د وډُونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتے هغۀ ته وئېلي وو،
"غلے شه! تۀ هلک ئې".
هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،
"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بڕېت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"
داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.
د زړۀ خپل پاړخوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځيرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځیرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لویه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې یوه لویه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤویني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ یؤ شي. ما پخپله هغه ځاے لیدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دیاړې کړې دي".
د ځیرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې یوه ورځ کاکُوان وئیلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور میاشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤلیدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه یؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بیا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځیرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځیرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان څښې په قبنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځند کاکا! تۀ ؤوایه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټرونه ئې پا ملرنه کوي".
(اؤ بیا شپېې نیمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ېښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کېښې ؤوائي)

"خو هغه هم تر کومه؟"

"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نيولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تْرخ کښې نيولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"

"هغه څنګه پرځند کاکا؟"

"خْدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".

وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کښې ؤليدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوتکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.

څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کښې ليدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې نالېدلې وېرې هغه څۀ وئېلو ته نۀ پرېښودلو. يوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،

"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځيرک خانه ځويه!"

(هم دغه ميني خو به ځيرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګېلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ايښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچيه؟"

(ځيرک خان لړ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځيرک خان په نُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځيرک بيا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځيرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سُواندے نظر ويښ شو. هغۀ د ځيرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځيرک هغه ټول زْغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځيرک د کراچۍ نوم په خُلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا تُرونه؟"

د ځيرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غْرېږ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".

دې خبرې سره پرځند کاکا هم غړېۀ ؤنيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځيرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاکوان څنګه سپاري؟ يۀ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بيا هم هغۀ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.

"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"

مشره مور دې خدائے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يۀ کول،

"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".

"مورا زۀ خو شوملې نۀ کوم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"

"خدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".

د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختميږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سينګلي کښې بېلو شوۀ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کښې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له څوک مياشت کښې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څيزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګني به ئې راوړل، وړې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتےِ هم دغه کور نه تلې اؤ د ځيرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندےِ ګوډےِ د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځُغلولې.

ماسخوتن غُوئې په خپلو ښُکرو پرتې نړےِ له ځنډ ورکړو. د کور لويو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې څنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خُوړلې.

"ځئ څملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځيرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتےِ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېريستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نۀ د غُوئي د ښکر بګتی باندې باور کوي. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غُوئي په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! يؤ پنځۀ څلوېښت دړی خو به پُرې ستا وي". خو پتنوس به دړيو پسې خاندل.

څاښتي مال ځیرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو ږيرې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځا ے پُرېښودلو اؤ د کاکُوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو. کاکُوان هم بېګا کراچی ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلي ؤ. هغۀ خپل وارۀ کور پُرېښي وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځیرک خان د هغۀ د ډولځي مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکُوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کښې پرځندکاکا د کاکُوان سره د ميراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د تېر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شُوکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کښې دے، چې نۀ پُرې کور کښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بيا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځيرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې يؤ هغۀ اؤ يؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځُوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نېنې وُرتيږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په يؤ ابې زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تُرخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړۀ مې غوځيږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځليدې) تا چې هغه ځاے يادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سيلۍ يؤړل. پخواني ځيرک خان اؤ اوسني ځيرک خان کښې د ډانګ اؤ پُړانګ توپير ؤ. رېښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا ټپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغۀ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کۀ خُدائے مۀ کړه هغۀ باندې څۀ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځائے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څۀ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نۀ بُوتۀم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نۀ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځندکاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغۀ وېښه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغۀ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلۀ لاس کېښودلو، چې هسې نۀ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يۀ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګړ کښې ولاړ اسمان ته په يو اېر کتلو شو. هغه څه وئيل غوښتل، خو د ګيلې کولو چل نه ورتلو. هغه يوه سلګۍ ووهله او زر کوټې ته بېرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغه ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې او فردوس لوړونه او ډانګې راخستې دي او د هغه هډوکي ماتوي او کميله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نه شي او چې کوم ګوزار د ځيرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې دړد ته کميله د اوس نه زبېرګې کوي. داسې برېښي، لکه د ځيرک خان د پرهر څرېکې چې د کميلې څرمن کښې غونځېږي. د شپې په يو پوړۍ هغه له خوب جوته هم ورکړه، خو هغه ځان وسکوندلو،

"نن به زه د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خيانت دے.....

نن به زه د ژوند يو نوے مخ وينم (او دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېره غاښونه، سرې ويرونکې سترګې او غټ شونډان هغه ته مخامخ شول، خو هغه ترې خپل پام ستون کړو) زه به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګې ښخه او هېره کړم".

د کميلې د سلګۍ خيال هغه ګوتې نه ونيولو او هغه ته ئې هغه ورځ وريادره کړه، کله چې کميلې ډېر ژړلي وو او بيا هغې ورځ نه وروستو هغه او کميلې چرې نينګانې و نه کړل.

"کميلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کميله وپوښتله، خو سلګيو کميله خبرې ته نه پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله او فردوس ئې وپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر یم؟ بهر د راپورېږ نمسی او شیشړې سره دې او ځیرکو نینګانې کول نو"
"دا ځیرکو دې ولې ؤوې؟ میرګاتیه! (د مابتیږ تریخ غږ سره فردوس خپله لینده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بیا وړان نوم واخستو".
مابتیږ هغۀ پسې یو دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د میرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.
"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتیږ بلوڅېدلې نۀ شي. د کمیلې په یادونو د ځیرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژوربدلې. د کمیلې ډېر خویونه خپلې تُرور مابتیږ ته تلي دي..... د کمیلې ډېرې نخښې د مابتیږ غوندې دي..... د کمیلې ډېرې خوښې د مابتیږ په رنګ دي. دغه خویونو، نخښو او رنګونو کښې یو خوي، یوه نخښه او یو رنګ ځیرک خان هم دے.
په هغه ماښام ځیرک او کمیلې ډوډۍ خوړله. کمیلې ځیرک ته غلې ؤوې،
"شیشړې سمې کوترې ما نه پاځولې او زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".
"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لُوښتې، یو پېره نهه نینګانې او دوه ځپقونه او دوه ګوتې راؤباسم او باچا به شم او بیا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم او تۀ به کوتوال شې او بیا به سم ډېر ډینګان او کوترې او چپاتیږ د شیشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وړندار ځېلمه کټ کښې پرته ځنګل په سترګو اېښے د دواړو خبرې اؤري)

"زۀ به ترې سمې په زور زور کوترې خېژوم"

"نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بيا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډېنګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زۀ به ورسره بيا تګي ؤکړم"(ښه! کميله تګي هم پېژني؟)

"نه کميلې! تګيژنان خو د خُدا ے بدي شي. بيا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وړندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځيرک ته ؤګوري. د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نمرۍ شخوند پرېښے وي اؤ ځيرک ته ګوري. ځيرک لږ غلے وي اؤ بيا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نينګانې نۀ کوو، نو نۀ به مونږه ځوک وهي اؤ نۀ به مونږه ځوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګې بانګ ؤکړو اؤ ځيرک د يادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پښو ښکالو ته هم په خلۀ لاس اېښے ځيرک غوټه ترُخ کښې نيولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځيرک تېښته د يوې تورسرې مټيزتوب نه نۀ لږ تور لرونکې وه اؤ نۀ د لړې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه اېښې وه اؤ د کاکوان غاړه ئې هم دغه ښاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځيرک سره لاړو اؤ بيا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شپېو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاګوان راغلو،
"کاګوانه! وارۀ؟"
پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.
"اندېښمن يم، کۀ سبا د چا د خلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پرېښودل اؤ څۀ موده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم."
پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پرې د خپلې خواخوږۍ اؤ مرستې زباد ؤکړو.
دغه نمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ ليدلې نۀ وه اؤ بيا بله ورځ چې نمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دْرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شْپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسيدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ. "عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډولامُلا دغه خبره کوله. ډولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ ډروند اؤ پيړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کۀ خُدائے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وينا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نهٔ وو. مابتې خپل مېړهٔ هم کور ته دننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نهٔ وه. د ځيرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کهٔ د بل چا وي اؤ کهٔ نهٔ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نهٔ وُرانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړُپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کهٔ هر څو د هغهٔ زړهٔ لا په ځاے نهٔ ؤ، خو بيا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډې؟"

"خوړلې مې ده"

کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغهٔ څهٔ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ايښودلې نهٔ شوه. دا د هغهٔ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتهٔ وو. د دوړې بُوې د هغهٔ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغهٔ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکې دغه کوټه جارو کوې. هغهٔ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکې سکُونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجې! ما له دې الې پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېښې هغې غږ ؤکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونډه ؤچیچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځیرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بیا ژور خیال نه راؤویستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغهٔ د ځیرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بیا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځیرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پرېکړه بیا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغهٔ د نیمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند لیدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځیرک نه پخپلو شونډو مېنلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ایښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځیرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ایښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تیارې دي. ما دلته ځیرک بائېللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤویستهٔ اؤ بیا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځیرک زړهٔ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ ؤ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځیرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اؤ کاکوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کښې کاکُوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا تولګې کښې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګنړم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکُوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوځولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېړم، چې سلګيو سره ژوند دے،
څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېړم، چې ژوند يؤ پېتے دے،
څۀ مې هلته يؤړو، څۀ به دلته ؤګرځؤم.
زۀ به دا ؤوېړم، چې په ما د خُدا ے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ايښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئيل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شپېو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځېرک خبرې یؤ مخیزې اؤ نېغې وې. د ځانګړي ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځیرکتیا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځیرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به یخې وې، منځ کښې به اور وربدلو. کراچۍ کښې یوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سیلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس یا پانوس ته ؤوې،

"زړۀ به نۀ خوري! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".

هغۀ به دغسې د قدوس یا پانوس خلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تیاره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکوان به زیاتره وخت د ځیرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مړینې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئیلي نۀ وو، چې کله به کلي کښې پرېږدي اؤ بیا یوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځیرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځیرک خان ډېر څۀ وړي وو. ټولو نه لویه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبې خو د تماکو په ځېلو تورې پېشوګۍ اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. يؤ غوئې روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پېشوګۍ ځان لړ ورووستو ښکاره کړو، غوئې هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوې نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښودے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاکوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غوندې انګڼ کښې هغوې د کاکوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوې وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوې اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ــــ اؤ".

کاکوان د نورو خبرو ټوان ؤبائېللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته یؤړلو، چرته چې سپین روبې د شپې تیاره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې توریوڅتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر ربګن په قامي کچ د هغهٔ د کلیزې نمانځلو لاسلیک وکړو اؤ نړې دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د یؤ مخؤریز بریالیتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کهٔ ستا پرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم اؤ څهٔ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بیا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا بڼمنځ له غاښونه ؤښندې) خو زهٔ وایم، چې د پردې ورؤکي ویېریا توکي د زباد سره د ملامتیا لوي غبن هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو او ورو ځو نه ښکاري، چې د هغه په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! ځه واخله او ځه نېته کړه! چې زما شي، نو زه پوهه شه او هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، که په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نیا ماډل دے".

پايه کښې پرځند کاکا د شامودام ځوي نه سېکل واخلي او بيا هم د کلي چپيا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځيرک هم دومره په زوره وخاندل. ژوندۍ سا د هغه مړځپنه ځاندره کښې ويښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغه پرون نه پېژندل او نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو او د نورو اغوستن او مخ ته وکتل، د هغوي کړو وړو ته ځير شو او بيا ئې ووې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے و، نن ګويا شو.....

پرون پورې د هغه زړه کښې وېرې بو تا کول، نن د هغه زړه لوي و او ډاډه و.....

پرون هغه خپلې تندې له اوبه غوښتلې نه شوې، نن هغه پخپله ځښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړه وړه، پېزار او اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغه سترګو کښې ويارو. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچیچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نیولې وه، ناڅاپه د هغهٔ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دهٔ ته کتل اؤ بیا به روکېدهٔ.
"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې ځوک ګوري؟"
دې خیال راتلو سره هغهٔ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دهٔ ته په یؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځیرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغهٔ نمونځ پرېښے نهٔ ؤ. نمونځ هغهٔ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو ځُرک لیدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجیده نهٔ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټینګه نهٔ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".
هغهٔ څو ګامونو سره ځان ځیرک ته نژدې کړو، د هغهٔ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنیولې،
"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ــــ تهٔ ډېر نُیازبین اؤ ډېر سپېځلے ئې ــــ خُدایه! یه خُدایه!"
دغه غږ په زوره شو. ځیرک کهٔ په ډېرو خبرو نهٔ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغهٔ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دړانۀ پيتهي ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه تهوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شڼګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوي سپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا څُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټيل انځورونه هم څُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ يم ـــ دغه پتهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه يؤ دي، نور هيڅ نۀ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
يؤ لاس کښې مجمر نيولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا ځۀ خيال کښې وړکه وه اؤ د ځيرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بيا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زياتے ؤکړو اؤ بيا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ايښے ؤ (يؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سيورې ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپير کولے نۀ شي".
مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځيرک سترګو کښې ؤګورې اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائې،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مينه وال وو. بيا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مينه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځيرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بيا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم". (پْرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)

څو شېبو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوْږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.

کلې نه د کراچۍ مزل ځيرک په وينښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل ستْړې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پْرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاکوْان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پْرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منياريۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وړارۀ نخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وړارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د توئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ سنتېږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توې شوه. د بهرام وروڼو د خپل ورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وړارۀ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وړارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پړبوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سړيتوب اؤ د بهرام ځواني څپلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه ټوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلي ښوک قدوس خان دوي ته د ځيرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسۍ يا ايرزړۍ د سړيتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سندا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه اينسودلو سره څۀ ګوري، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځيرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څنو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځیرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کینه څنه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې ښخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نیولې وې، لکه چې څۀ دونې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپین اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو یؤ یؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپین نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې بُرېښېدل).

"ځیرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤرېدو سره یؤ ځل بیا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې یوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سمیتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځیرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم یوه نیازبینه معنا وتله. د ځیرک سترګې، د ځیرک شونډې، د ځیرک غړې، د ځیرک څرمن، د ځیرک ځاندره، د ځیرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ایښودونکو یوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځیرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ایښودلو کار ورته سپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې یؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو سترګو کښې د غه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېراباں په غلي غږ کښې د غه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په د غه کوټه د ننې چپيا وزرې خورې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښود ے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمځ.......
په درشل ولاړ کاکوان کږاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.
"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځيرک تند ے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،
"دا خوارۀ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانئ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لاړې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځېرک هم د هغۀ هرکلي ته پاځېدۀ. ځېرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځېرک سترګو کښې د زړګې نظر وینې شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځېرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوتې شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړګې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټيټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان ستړے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکارې".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځېرک پرده وه، ځکه بې ځایه وُ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي او د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے او شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شړنګ شړنګ خوځي.

"ژوند د تربدلې هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننداره باندې ډېر وُخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې وُکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ وُ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوږ غږ اؤرېدلے وُ او نن هم ورته ياد دے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېوتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يوُ ځل د خپلو شونډو په سر وُوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غبر اؤرېدلو سره زرکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سړي اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړېتوب نقشونه برڅېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
يؤ سړي هغې له ديکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پړې غبر ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غبر کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدائے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځاے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئي بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ څه! پښې سپکوه!"

دې تهول وخت کښې مدهوبالا د دوارو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ ډروند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خدائے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خدائیۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځائے د دې چې کتار ته ستون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن خومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا میاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دے. دغه مینه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغې نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډې کښې تېټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپینو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تراخۀ ښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سیزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې یؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوڅي. مدهوش کۀ دغلته یوه ورځ پاتې کېږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ځنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب،زۀ ګنهګار نۀ یمه
دا سپرلے اؤ دا شباب،زۀ ګنهګار نۀ یمه
دا ځواني اؤ دا عذاب،زۀ ګنهګار نۀ یمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار نۀ یمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاریخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په یوه پاڼه مدهوش غټ غټ لیکلي دي، "د ټولې مینې نیمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځیرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور او مړې وړندار په ژوندي وړارهٔ هم خاوړې اړولې وې. د ځاموري ابۍ د ځلوښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نیولی دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د یوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدایه کنه! د ابۍ سا ختله او په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځُوے یادولو" (بیا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زیاته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار لیدلې وو، چې د ځیرک په یادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې او د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچینۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې لیدله، چې د ځامورې ابۍ د مړینې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځیرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پیو په ځاے مینه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خیال په ډډه واړولو.

نمر او سپوږمۍ د یؤ بل پلؤ نهٔ پُرېږدي ..... تیاره او رڼا یؤ بل کښې روکېږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځیرک د زرکې تول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ او هغه وخت به د هغهٔ یؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يۀ مېږۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دُياړې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنېږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُياړېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دواړو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغۀ واړۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يۀ څو مړوُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شړنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ؤزوري، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپبه

ګل پرداز خان د پاره د هغهٔ دننه ژوندی ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ مینې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې ښنو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تهٔ؟ (د زرکې تپوس کښې د یؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زهٔ سمه ډېره سُتړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بیخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سميتا سپيناوي کولو پورې زړکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مْلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تيونه، نرۍ مْلا اؤ پْلن کوناټي خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غْوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سميتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کينه پښه په زْمکه پوره ايښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خْوارۀ کړي. زړکې نه يؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤويني)، نو بيا به".

"په ګډېدو شم" (زړکې ګډل، چې سميتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سميتا د هغې دغه نْيازبينه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بيا به خپل بدن، خپله ځاندره ګويا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخېږي. د هغې پنزېبونه شْړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنيسي اؤ زړکه ؤويني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بيا خپلو مېمو ته، بيا خپلې مْلا ته، بيا خپلو کوناټو ته اؤ زړکه ګوته په څْلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سميتا بيا موسکی شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جيځ لاس کښې نيولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سميتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سميتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې يؤ بل د پاره بشپړې مينې ته ؤګوري.

"تک . تک

دين . دين

تک . تک

دين . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

دينک . تنک . دين . دينک . تنک . دين

دينک . تنک . دين . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سميتا خپلو خُوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنائي، بیا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سمیتا زړونو کښې غواړي، چې یؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سټائینه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا یؤ څوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې یوې شیبې له هم د دغه ننداري څوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سټرې سټرې زرکه د سمیتا اؤ مدهوبالا منځ کښې څوره وره څملي. څو شیبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېرېږي. هغه خوبولې وي. سمیتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ویښه وي. اوده سمیتا په ډډه واؤړي، د زرکې لاس خپله سینه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدرېږي.
خوب ګاګیره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ یادېدل په دغه مرغۍ د وېرې لیندې نه ویشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا اؤ کمیلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مینه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګویا کولو ژبه زده کوله اؤ نن ځانښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر څوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره څواچینه هم نۀ وه). کله چې ځیرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رغړولے شوي. کمیلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله..... یؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یؤ ککوړے نیم د ځیرک پښو سره هم څوئیدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لويګاڼے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یؤ وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د څلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګربتياني لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د څوړو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کؤم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې څلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سميتا اؤ مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه ننداري نه څٔوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهيږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼۀ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکې خوا له راغلې اؤ د هغې څٔورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څٔوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه رابنکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سميتا خبرې ته موسکۍ زړکې بنه ؤکړل اؤ چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کيږدي اؤ زړکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکې په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څُونډې څٔوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټيکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پُرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شٔنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پٔړقيندہ امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دٔروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقيش سٔتوري ښلي شوي وو. خوشبويانو ئې د سالُو پلؤ نيولے ؤ.
نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا اؤ شېمين د زړکې ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ويستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شېمين د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړۍ لاس کښېي نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلۀ وازه پاتې شوې وه.
"د زړکې کميس دې خدائے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.
"شبمين!"
د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قينچې کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټيټې ؤوتله.
د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړۍ، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ ملا اؤ پلنو ټوټو باندې ؤخوئېولې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نژدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دويمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو ارومرو ده).
"مېرابان غږ ؤکړو".
د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه ځو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبې نيولے ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه ځادر لکه د ځپر اوچت ؤنيولو اؤ د ځادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کنبې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه اېښودلو سره په هغوي د ګلونو پاښې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کنبې حېرانتيا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کنبې چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سرېتوب د ځېرک خان په ځرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په رېښتيا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس يؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره ځرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کنبې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کنبې د رڼا ، زمونږ په مخونو د موسکا ، زمونږ زړونو کنبې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کنبې د پياوړې مخ ؤګرځوي".

"امين" (ګڼو ځلو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېراباان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ايښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستې).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس يوې غلې تنداره کښې وُړک شوے دے. شپمين د مېراباان د سترګو په وړنا د زرکې لمن يؤ څپوټکي کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خلې وو، لکه د ژمي شپه چې د ځيرک خان دُوي کلي کښې د نيمې نه واوړي. د مېراباان په وړنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې تنداره کښې بې پامه د تۆدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا يوه ښُکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېراباان د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د ډېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي او د دغه څو شېبې د هغوي سترګې زرکې نه واوړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوړې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان يو بدک و. هغه سُکڼ و او په نڅا کښې به د هغه لوړه نه مړېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يو وګړے اتڼ کښې "روښني" نومې بدک پسې ونخښتلو او د روښني په ژړا انګولاهم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغابښ نه لاس و نه ويستل، نو "راني" ورغله او د دغه سړي ته په پښو پرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته و. دغه سړي راني هم د سر نه ونيوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نه وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو او ځان له ئې ويرېيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يو کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ووې،
"زما مور هم زما په لويګانې کېدلو زه پرېښے يم او زما خُوېندو د پاره هم زه د سرتيتۍ پېلام وم. هغوي که زه ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څه پړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زه خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو که سترګو کښې مې اوښکې نه راځي. هغوي به زه پُردے کړے يم، خو زه ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ووتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څه ګوري، چې د روښني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه موړ سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېرېستلي يو.هواره ده. بنکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روشني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برڅېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې خُوځېږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سرو د سپړدلي شوؤ پرتوغابنونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګېږي ..... شپېلۍ کنبې پوکې وهلې کيږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.
انګنې خوشې پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کنبې یوازې د مېرابان، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شبمین سترګو کنبې اوبنکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ څاڅکي څوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېڅمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پښو ته تیتېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ بنکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې بنکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د میني تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤلیدله).
په انګنې کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو بناپېرۍ خپل مخ بنکاره کړو. د بنکلا د کاڼې بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د بنکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤئي وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسیږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکلیه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وینمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وینمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وینمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وینمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وینم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وینم، شراب وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا ویاړیږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غړوله..... رباب خپلو پردو کښې غړېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لې اؤ تاپ سره د زرکي نڅا د لیدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوڅې پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پاڼو کښې یؤ سُپرلې ؤ، اؤ هغه د زرکې اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څُښکولې وې.
کوم وخت چې راګونه د دنګو غرُونو نه تیتې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کینڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پُرېښودې..... ښې لاس ئې ځان نه لرې اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړې وو اؤ نورې دُرې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زُمکې پله وه)، خُپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښې پښه ئې کونډې کښې لږه کوتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښې ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښُکاربدله اؤ کوناټے ئې د دوکړې سره یؤ ځاے داسې خُوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکې هم په سرونو خُوځولو شول.
ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړې څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړې مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړې سره په ځاے ؤدربدل اؤ شُپېلې هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ ښُوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ لیدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا ښُوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے ښے لاس اؤ اوچت نیولے کیڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څُوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو څُوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېر مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نرېوالې موناري الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د تولو نه د لوي سبتهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا ماښې کښې د څۀ مېلمنو ډرناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې ماښیو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور ځورې بللې کېږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې ځلې بېرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ څواشیني په دې چې د سبټهه غوربونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل ځوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زړکې وېښتۀ ړمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ څوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې څوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداری سر ته رسېدلو پوری نه تولوي..... هغوي به مونږ هلته ورې، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سپینې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندیز راتلو هم بدکان ولې وېریندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بیا هم په ډکو خُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوځه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سمیتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشلیا سره وریسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بیا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خوُره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګویا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پیاوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشلیا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دويمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهـ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خورې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېنې په وړومبي ځل مدهوبالا او سمیتا د مېرابان دغه مخ ولیدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نهٔ و. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو او ړنا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بوړبنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا او سمیتا منځ کېنې پرته وه. آرا، هني او کوشلیا یو کټ کېنې ناستې وې. څو ځله دوي وڅارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ووتلو، د کور انګڼ کېنې به ودرېدلو او بیا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ووتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ځرنده ئې لا بېرته کړې نهٔ وه، چې د سحر بانګ وشو. نیم بانګ پورې هغه هم په دغه ځائے ولاړ و او بیا بېرته خپلې کوټې ته ستون شو. نورې دړې واړه هم اوس اودهٔ شوې وې، خو سمیتا او مدهوبالا شپه د زرکې سلګیو ته ژړلو کېنې او د مېرابان څارنه کېنې په ویښه تېره کړه.
دړې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر اېښې نهٔ وه او نه ئې کور کېنې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ووتلو. دغه دړې ورځو کېنې کهٔ چا هغه پوښتلے هم و، خو هغهٔ څهٔ ځواب ورکړے نهٔ و. په دغه ورځ کور نه وتلو کېنې هغهٔ مدهوبالا ته ووې،
"کهٔ ما ناوخته کړو، نو ور ته ځرنده ووهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کېنې تېره کړه، خو ځرنده ئې و نهٔ وهله. سحر سمیتا وځېپانه راوړله، مدهوبالا له ئې ورکړه او پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وځېپانه کېنې د ښار د یو نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټهو ؤ، چې هغه چا لويه لاره کښې وژلے ؤ اؤ د هغۀ د ځاندرې څۀ برخې ئې په چاړه غوخې کړې هغۀ سره څوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه يؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځيږ ځيږ شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو اؤ مېرابان کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېرابان ئې ؤليدلو. مېرابان راغلو، سميتا اؤ مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سميتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نۀ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغۀ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهہ نۀ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خلې ته ئې ځان ټينګ کړے نۀ ؤ. د سېټهہ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو اؤ بيا مدهوبالا خو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهہ د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونځ نۀ ؤ. د وېرې مونځ دا ؤ، چې سېټهہ د يؤ ډېر تور زړۀ څښتن ؤ. څو ځله هغۀ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو اؤ خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني ځو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دهٔ د سُيوري لاندې د سپټهې کومي نه ؤوتله. د سپټهې نور هم ځلور وُرونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغهٔ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي ځومره پُياوړي، نامتو اؤ د سرېتوب ځښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وُرونو زړهٔ چرې هم سپټهې له ور نهٔ شي. د هغهٔ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغهٔ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپټهې د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې خُلې وائي، چې خپل مشر ورور دهٔ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منيربابا ما ته اؤ زما د ټرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونړو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صيب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پرُځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سيپارې نه واخله د وَالنَّاسْ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زدۀ کړے دے اؤ ژباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خُدا ے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډېورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاورې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.
ځۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وينې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کېږئ؟"
نن د هغۀ د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپورېږۀ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ايښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ يوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږیږي. میرګاتې له (نه ریښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غږوي، نو مابتې به نۀ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نیمه ځلۀ سُتانۀ کړې دي. هغې ورته خپله پُرېکړه ؤوئېله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړۀ به د راپوړې تمبل سره ټُریک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنېدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرې شوه.
مېرابان مُیاشت کښې دوه ځله بهر نځا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې تهولو نه لُوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلې وریاده شي، کله کله ورته د مابتې مینه ؤدریږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "ځنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نۀ پیکه کیږي. کۀ سمیتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.
مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډېر کم ځي.
(اے پلیتې نړۍ!)
مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهه د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې وروور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډېر کې منګولې.
مونږ نه دا ښکاره هېر شوي دي، چې سپتهه هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښې نهٔ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوښ شوے د هغهٔ په ځلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نهٔ ؤ، چې سپتهه هغه مړے په شرق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سپتهه د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې ښکاره ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شڅوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سپتهه سره ټوپک ګرځوونکې بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سپتهه بیا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خدائے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښې اچوئ کنه!!!
سمیتا په ځائے د دې چې د سپتهه لاس نیولې وو، د هغهٔ په پښو پرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهـ صيب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ويستل غواړې، نو هں! ما واخله. زۀ به ويش هم نۀ کوُم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څۀ مۀ وايه".

"زمرې وابۀ نۀ خوري".

"تُهکرے اللہ جو واسطو. اِن کے چهه ڈ ے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړې ځاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه اؤ چې څنګه ئې سېټهـ ؤليدلو، نو په هغه ځاے پښه نيولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سميتا مدهوبالا ته پام شو اؤ په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه اؤ يؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ايښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کوُم. زما د خوښې يوه يوه تيکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وايم. هں! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړې اؤ دواړه شونډې جوختې کړې. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نيولې وه اؤ هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهـ د زرکې خوا ته روان شو اؤ خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو اؤ هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپیره مښل پیل کړل.

"هغه وخت تۀ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نینځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شیونه نۀ تیرېږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړیو څوند ورکړے دے.

تۀ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بڼې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زرکي ته مخ واړوي.

"ا ں ں!"

د سبټهه شیطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زرکي خلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څۀ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه توري شوې.

"سبټهه صیب! دا دې ښۀ ؤ نۀ کړل (هغه د زرکي خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نینځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکي کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباڼانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستي، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېراباڼ دا غواړي. سمیتا بهر ؤوتله. د سېټهـ سړو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهـ شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).

بدکانو د سېټهـ خلۀ کښې شوړه ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، تړخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټیپ سوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهنا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېراباڼ په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نینا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېراباڼ د سېټهـ پرتوګ د کټ په پیاړمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تيل ؤمښل اؤ د سېتهه غُماني اؤ لينګي ئې غُوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سُوزولو.

"نېک خو بيخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جيګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم سُتړے شوے ؤ. هني اؤ نيمت اؤ کوشليا يؤ خُوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تيکارا بلخوا شوې. دغه شُپېږو د هغۀ پښې کُلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا سُتړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نۀ وو. څۀ زُياتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پُردې لونه اؤ ځامن نۀ چيچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سُوړه ئې څيرې شي".

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايړا وين وُجائي ويا
الے... الے موجا ماړو اړا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دُواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کُړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤړېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدا ے کړے ناکام د ے، پخپله به څۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپُور شو ے ؤ. يوه لويه قيصه هم ورسره وه.
"دې قيصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نيمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک د ے، چې دغه هم چيره کړے شو ے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک د ے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پيسې نۀ اخلي. خُدا ے دې نۀ کړي،چې ميراباڼ ترې ؤغوړېږي، ګني مړ به ئې کړي.
نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې د ننه سړے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوتيې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ ميراباڼ پوهه ؤ. ميراباڼ خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قيصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیلي وو،
"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".
نېمت ته به چا وئیلي نۀ وو، چې چیره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یؤ هروختې عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاښے د ے، چُوي.... نړیږي.... ماتیږي، خو څۀ وائي نۀ.
دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظیفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.
"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ لیکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نیمګړتیا ده، چې ما له وظیفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".
مونږ خو خُوره لېه یو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.

د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ ټول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په ټوټې ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د ټُرۀ وه اؤ ټُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره خُداے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،

"جانيه! تۀ دومره توند ماټور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُداے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاړوے در نه".

"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".

"خو وګړے نۀ د چيرړو نېنځکه ده، چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماټور دے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغۀ سترګو کښې
وېره ؤليدله. رو غوندې ئې ؤوې،

"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل تږۀ
هومره باتور يم. کله کله د شپې چې ځملم، نو غوږ کښې را ته
ځوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ
ښکاري. زۀ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا
کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د
هغۀ غږ نور هم تيټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي.
هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې
وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے،
ؤ مې ځُغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهيږي هم، نو
څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې.
ګوره! ستا هغه ستا ځومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيرياني
سره به ځوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا
غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت
ؤنيوۀ، خلۀ مې د هغۀ غوږ ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم،
نو) مرګ رېښتيا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئيل، خو ډېر وخت پورې ما دا
ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه خوره وه. ناڅاپه یؤ چړینګ شو، بیا یؤ لوي غرځ شو اؤ بیا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماهور ئې بیخي چپړیت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.
"ګولیه! کۀ ماهور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".
ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،
"ګولیه! تېښتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".
خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېښتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.
"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"
زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وړکه وه. مابتې، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،
"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"
اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به ورندار ته د سیګرټو ګیله کوله، څکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ؤوینځله. د ورندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتے ته تیلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمڅ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، څکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښې وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زیړه سارې ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پېغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوی کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې یوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زیاتره په یؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختیا راغلې وه. مېراباں چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سمیتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سمیتا مدهوبالا ته دا وئیلي وو، نو هغې ته خپل مېراباں ډېر یاد شوے ؤ. مېراباں تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېراباں پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېراباں ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صیب د جومات مخې ته څو سپین روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بیا مېراباں هیڅ ؤ نۀ وئېل. سمیتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئیلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکې ناست مېراباں خپلې پښې ؤوینځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنیولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې یم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې دربو له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړګې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یو سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یو سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یو بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ. هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وروڼو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکؤم، چې زما مور زما د وروڼو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د وروڼو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګني بیا چې کله (هغه د زړګې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وروڼو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغۀ ژړا کښې زرکه هم اودۀ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاځېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.
هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نۀ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ ؤ نۀ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څۀ ويني، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپيلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارۀ ايرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يۀ مدهوش نۀ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رڼې اوښکې د هغۀ د ځېځمې نه پښه په اننګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلۀ نيولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغۀ خُلۀ ؤسپړدله،
"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د يار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د يار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د ياره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د يار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د يار د غېږ نه
سندريز شړنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
د نيازبين ژوند خُدايه!
د سپېرۀ مرګ خُدايه!
زما نيازبين جانان
زما نيازبين جانان
زما نيازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)
زما نيازبين جانان (يۀ څو سلګۍ)
زما نيازبين جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنيسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُليان ډېر کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندېز ګډون کوي، چې ښاغلی مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نهٔ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغهٔ سره ډېره مینه کوي اؤ د هغهٔ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُلیانو منونکي د هغهٔ اؤ د هغهٔ منونکو سره ځکه نهٔ نژدې کېږي، چې هغوي ته وئیلی شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا یؤ ازمېښت اؤ یوه فتنه ده. هر څو کهٔ دغه ښاغلي مُلیان د ښاغلي مولانا داسې څهٔ خبره په ګوته کولې نهٔ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شپُږ اتهٔ د ښاغلي مولانا مقتدیان.

د جنوبي ایشیاء په اسمان بیا تورې وریځې ؤګوابښېدې. دا ځل ایټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُرید کوي. د پاکستان لخوا خپله ایټمي وسله ډاګیز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم ایټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت یؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادؤنې نځښنه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یوۀ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کېږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولے کېږي اؤ د پنجابیانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کېږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کېږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کېږي. اولس دومره وږے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وږے تږے کاکے غږ ؤکړي،
"ما له به ماکام چۀ لاؤلې؟"
"جۀ دودۍ ګوالم"
"جما یکني کېږي"
"جما پاپۍ یکې چوې"
اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوڅ اؤ ابلې اؤ وږي کاکي له څۀ تابیا ؤکړي؟
تېلو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سیاست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سیاست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دهٔ د خاوړي مشرانو باندې دومره تور مبتلي دي، چې هغوي سپینیږي او خړې شوې اوبهٔ رنیږي، خُدا ے زده چې د دې اولس او دې خاوړې به تر هغې څهٔ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانهٔ ځانونو ته پښتانهٔ وائي، خو پښتو نهٔ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بیرغ نه لُوي بیرغ په بل رنګ کښې خپل د بوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې او ځکه په مړه خاوړه اوس هم وربي دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګنړ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده او سمیتا. هغې د مېراباں لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زهٔ د هغې بلا انګړ ته ځم او د هغې په انګړ کښې ئې ماتوم".

بېګا زرکه اوده شوې نهٔ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واوړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړهٔ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله او هغه او زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څهٔ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نهٔ ویستلې.

"دا څهٔ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړهٔ کښې تېره شوې نهٔ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اوږېدلې وه.
هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډېوسکې ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پرخېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګُوتونه راغلي دي.
بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خوُځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خوُا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څۀ دي؟"
هېڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوايه!"
دا ځل زرکې ځلۀ ؤسپړدله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،

"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې ړنګه شي مئېنه!
خُدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښُکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شُړنګهار شو.

دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک

بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بيا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤليدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤليدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلې شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وینو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سمیتا سره تهولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور یاد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره تهولو نه زیات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سمیتا یاده ده اؤ سمیتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مینه اؤ دُرناوے لري.

"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سمیتا په ژړا خپلې کوتهې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوتهه کښې ناستې وې. زرکه باندې خُولې بهېدې اؤ د هغې د پتهو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څُریکه ؤوهله اؤ تلوزیون باندې په سُوېلې سیمو مانسهره اؤ بتهګرام د زلزلې قیامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لســـمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خُوږده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړديږي، کله چې ځُواني خپلو څنو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سُپين ډکے د مُړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لؤي بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غؤرېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئېلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړينو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځؤړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرُۀ بنګړي بې سا پرُاتۀ وو. د دغه بنګړو د شرُنګ وېرې د کميلې لاسونو نه خؤځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرُۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دُرزېدلو اؤ مونړ په دې هغۀ ته ګرُم ځکه وئېلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيُازبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غبرګ کېږي. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ او د مدهوبالا او کمیلې یادونو کېږي تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان او زرکه څومره سپېڅلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورو روزنې هغه د ډېر څه نه لرې کړې ده او د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي او دغه سُیوري ته هغه دخپلو ورو د مینې کاڼې وغورځوي او په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څه حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه او مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خلکو ډېر څه وویل، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړه پېغور دُروند و.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے و، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې وپېژنو، نو تپوس به ئې وکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ وزورلې شوې او هغهٔ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای وُبخښي، څوک چې به تبې وُنیولو، نو هغهٔ به وئېل،
"تاریز څپوټکي باندې ټرمکیا وُکړئ او په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سټن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سټن وُوهله او هغې ورځ نه هغه په دواړو پښو
شل شوے دے. کوږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینۍ
د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي
شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بربښېدلې. هغه په
رېښتیا زیب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ
شي او د هغهٔ په پښو پرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته
هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن ختې ته خېژولې
وه او بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه
ځېلې نه میتیازې بهیږي او هغه پرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې
ژوندۍ وي او دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل
مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه
مازیګر پورې هلته بوخت وي او د مازیګر نه ماسخوتن پورې د
بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي،
چې کهٔ ځان له اټۍ پرانیزي، نو ډېره ګټه به وُکړي. هغهٔ د پاره
دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پرېږدئ چې هغه خو د
خپلو وُزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خپروڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځايه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې، "خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".

څه زورورې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟

هن! دا ده، چې کۀ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېهز د هغۀ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربښ د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت ياد ېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ ياد ېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،

"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبے رکعت نژدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجيده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک ليدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کښې وراني کول اؤ د هغې تږۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې ډربولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې تموقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت ټولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه ترڅ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولاملا په ډرون برېد کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شينتغانو د ټولې نړۍ په تلويزنونو د خپل برياليتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتې پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند ځوندي کوونکو هم د ډُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وکړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ترلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غور نۀ کړوي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلؤم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مهٔ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پُياوړے، نازولے اؤ سُپېڅلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسئ خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نهٔ شي (هغه لړه غلې شي. اوس کتې کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېراban يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدا ے راکړې دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک د ے. زهٔ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ اړ دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زړګې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ د ے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوځے غواړي. دغسې سړے وي اؤ که ښځه، هغهٔ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېراban ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېراban پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېراban د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نهٔ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېراښان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هن! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....

کوم چې د وراني د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زْيان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....

کوم چې خْپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پْرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښْکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زرکې خوا له راشي، هغه ځملوي اؤ هغې سره خْوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خْلۀ نۀ پْرانيزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وْروستی رده کېږدي،

"لارې کوڅې اؤ منډۍ پْرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بْريدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړیږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سینو کښې ځانونه یخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کیږي اؤ اولس وژل کیږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مړي.
خُدا ے ته پړ مۀ وایئ!
خپل د ننه نېنځک ؤلټوئ!
د هغۀ مخ ؤوینئ!
د هغۀ زړۀ ؤګورئ!
د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!
د هغۀ ځا ے ورکړئ!
د هغۀ برخه ورکړئ!
کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مینه تُروړلې ده.....
کۀ مړه کوئ، نو هغه وېره مړه کړئ، چې ستاسو د هیلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....
کۀ پښې ږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے دے.....
(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه رانۀ، سپین اؤ سپېځلې ځاڅکي تُوئیږي. ټول ښځونک یوه شیبه زرکې ته اؤ بیا یؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)
وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مینه تُروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلې نه هخه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کُرکې نه برياليے گڼم.....
زۀ هيله د اندېښنې نه زوروَره گڼم.....
زۀ به مُرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولے ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولے کښې چې به نُيازبينې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.
زۀ خُدا ے ته يؤ رنگ کښې هم سُپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلگيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترگو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، مينې نه ډک، نُيازبين، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغۀ وېرې له شتُون ورکړ ے نۀ د ے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږۍ!
چې کومه بلا زما په درشل زما گلونو ته گوابنيږي، زۀ د هغې بلا انگڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په یوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړیوالو ټُخښتو کښې دهٔ قبائیلي سیمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو غوښتنت وده ؤموندله. په سویلي سیمو کښې پښوا نه کرونده شوې سپرغۍ د یوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څهٔ سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پرېوتلې اؤ تاریخ به دغه تورکي په ډېرو وینځلو هم نمانځي نهٔ کړے شي. په پوله د ورانکارو غوښتنت نړیوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتیزو قبائیلي سیمو د ډرون الوتکو د برېدونو لاره سمه کړې اؤ ورانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو برېدونو کولو کښې د وینې تویولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په یؤ پاکستان کښې درې واکمنۍ دي. یوه د ګېلاني، یوه د کیاني اؤ یوه د چودهري. هر یؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانیسم. د ېرش دوه د ېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غږ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پیرنګي خپلو ته خپل غوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سپینولو د پاره هېڅ ځواب نهٔ لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبهٔ چې هغه دویشت دیریشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خړې اوبۀ رڼې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ېښنې اؤ خواشينې اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پړې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپيچک سر ترلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته ليدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کيږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې ځلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤريدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئيل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځند کاکا په وينا اؤ د ځيرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه يؤ دروند پيټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پيټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نيغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نيغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څهو کښې د عزت خان د ږيرې نه ګڼ سپين ويښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبيانه چې به هغهٔ په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته ليدله. هغه د عزت خان ږيره لږه لږه ټوکېدلې وه اؤ هغهٔ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبيانه ځارله. يؤ ځل خو قمرو هغهٔ ته اوبهٔ نيولې وې اؤ هغه دغلته ناست نهٔ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکيانړې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغهٔ دوکبيانه هغهٔ ته په سينه پرته وه اؤ خپل اومه اننګي ئې د هغهٔ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

"زما غېږه کهٔ الله ډکه کړې هم نهٔ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مينه ماتيږي. په سا څهٔ باور، خو ما وې، چې کهٔ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ريښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادهٔ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بيا ؤليدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برخېره کړو.

"د نيمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځاے پيژني، خو ځيرک خان نهٔ پيژني".

لکه نيمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دريمه مياشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نۀ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسئ، دومره زر به زما ځیرک خان راولئ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته ؤکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رنګانو پخوانی ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې او بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهېږي. زیاتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تۀدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو او اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لارښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کېږي. د بمونو چۀدنې او ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لویه څوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکیو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړهٔ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سیاست چقوړه اؤ خوئینده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امریکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غږ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ خبره کۀ هر څومره کرکژنه اؤ بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټامیان هم راغلي دي. چرته چې وادهٔ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټامیان هم وي. ځنې ځایونو کښې خو ټامیانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتهٔ د فلمیانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړهٔ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پردیو ښادیانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهید د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سیلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمرېو یؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې بوخت دے.
چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوېښت کلونه دغه ؤگرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدائے د کور په درشل ؤویشتلے شو.
چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دهٔ د پلار د وېنا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماگانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے گڼلو. بیا هم چغمتې لاپرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنگ وینه توي کړي.
"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اگاهو لږ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسیږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انگڼ کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته گوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترهٔ دے اؤ دا (میرلوس ته گوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دهٔ ماما دے".
"دلته څوک ځیرک خان نهٔ اوسیږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې ماښتې يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې ماښتې اؤ کميله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس تېتې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ېوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنېږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د ماښتې اؤ کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟
د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غږونه.
ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوي. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د ځاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.
څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غږونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.
"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراباڼ مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ ټول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځېرک خان وړي، خو هغه زړهٔ کښې کړي ربېي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړهٔ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټې په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ ځهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نهٔ ياد شي اؤ نهٔ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نهٔ راولي. هغه د مُلا ځاښتونو، شُنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوهيو اؤ د ډاکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغهٔ چې پخپله څهٔ کول دي، ځومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نهٔ غلې کېږي.....

يؤ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلهٔ لاس ږدي.....

پانې اؤړي اؤ قلم نهٔ ؤدرېږي.....

نمرپرېواتهٔ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پرونے ځان پسې راکاږي، مېرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدريږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ايښې د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدريږي، خو مخ را ؤ نهٔ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نهٔ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کهٔ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغهٔ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغهٔ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغهٔ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پخليځاے	کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مُنا	کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کارږه	د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختيو سره کلکه کړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُورې شوې وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُورې کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغانړ ښېلو د پاره پکارولے کېږي
نخول	د نڅا (ګډا) فعل
وړانګه	پلوشه/ کرن
توندي	تادي/زر زر
خپسه کښېناستل	په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځايه شول	وارخطا کېدل
تېر	غلطي
انځور	تصوير
ورښے	هغه څلورګوټيز څپوټکے چې کوچيني پکښې د سيزنۍ سره ترلے شي
شنشنے	(دا شنشنے دے، خو د کوچنيو په ژبه ليکلے شوے دے) داسې يؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګيټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شنې شنې" غږ کوي
ميرګاټے	ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې څلورو ګيټکو/کاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کېږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ايکي، دوکي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
ښمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګاڼې. کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنے	ګاڼې. کښې په کړې کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پتے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټراپېه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سُره بیزه	دا هم د یوې سُرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالې د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراته وي
ناېګنه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرړې	کپړې / ربنت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ یؤ ژور ځاے کښې راغونډېدل
څاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	واړۀ خپلو کښې دونې وائي اؤ چې یؤ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دونې څواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی څوره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلے شوے ؤ، چې ژړې به ؤدرېږي
پښنځه خیرې کول	لکه څنګه چې به پښنځه پاخترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پښنځه ؤشلوي/خیرې کړې اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلې شوې دې. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګانې	د لرګي څلور داسې ډکې به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولے شول اؤ بیخې داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا څلور ډکې به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. کۀ څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئېل، کۀ څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، کۀ دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاڅتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاڅتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متهه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. ادې ته کړانچه هم وئيلې شي

میرګاټې | میرګاټې د جينکو لوبه ده. څلور واړۀ کاڼي اؤ يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکې، دوکې، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې اېښودلے کيږي، چې د متهې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلي کيږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټوڼے | پټپټوڼې کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا وريېسې ورشي. کۀ څوک د وختہ ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

چپاتۍ	چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي
کونتره	کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لږه اوچته ؤويشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي
ډينګان	د غل تلې کښې به کوتوال د خپل لاس ځنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د ځنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.
شلغاتي	واړۀ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بليو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلې کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غونډ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه
کوډګۍ	دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډګۍ خاؤرو يا ختو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يؤ ډول د راتلونکي ژوند د کوږمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.
د ګوډا ګوډۍ وادۀ	دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.
لالښنده	سترے او خواشين
د اپيمانو باغ	وائي چې څو اپيميان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نۀ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. دريم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

	زمونږ شنه شي اؤ شلتالان دي د ګلي څوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي څوے ئې ؤوهۀ.
اړنګ دوړنګ	دا هم يوه لوبه وه، چې پير، باچا، وزير اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسيندکو) غوندې د دې هم يؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتهنګ - انار - بګور - پير - وزير - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېراباڼ	ګُرو (د يؤ څپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له يؤ مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زياته مينه کوي) د دې مينې يؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپيناوے	وضاحت
ارزښت	قيمت / قدر
ايرزړے	د وېرېدونکي زړۀ ځښتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: څۀ ګتې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې يؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
تهون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
خرک	نخښه / پېلام
تربدلي	وېرېدلي
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناوياته	زړۀ ته ډېر نږدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

سا پوهنه — نفسيات

جيخ — جام/د اوبو څښکلو لوښے/ ښينګړے

رغوے — د لاس تلے

لپړي! دوه دې خړي — دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسني پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متېه ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي

څپوټکے — د ربنت څلورګوټيزه ټوټه / دسترخوان

چړچقې — پړقې / خوشالي څرګندول

برونه — هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولې شي

ګا-ما-پا-دا — دا بهيرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غړولےشوے دے

لے — د ساز اهنګ ته وائي

تاپ — د دوکړۍ اهنګ

پاړرېژ — خزان

کلے ورکول — دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره

ويرندک — ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ	جرړه / ځېله
تور زړۀ	بدنیت
پړخمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرړۍ کړي. دغسې ځانګړې پوڼۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لګیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	اېکسلرېټر (accelerator)
ایاتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیړه ساړي زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي او دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېډلو اغوندي)

کشکړپ ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کېږي. د دهٔ د ځاندرې ښې اړخ د سړي او کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي او په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ او نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړی) او یؤ "کېنار" (منځګړې) دي. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي او دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) او "تیریتیا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دي

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید حمله کول

ډبوسکۍ پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکې نوم پکاروو، چې هغه پېړ او پوست وي او بیا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټ وي

خوړده خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څهٔ مالګه یا بل څهٔ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاې نه واخستلې شي/د خوړلو توکې

کندم نیمګړې / نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کهٔ کروندګر یا بل یؤ وګړې په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغهٔ د پاره شمېر ؤټاکلې شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس او دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شْنه کېدل د خلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قيصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې تړلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائيل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائيل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بيرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيغ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړخپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوړۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ثمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	ځیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مېترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونپجره
SEDGULEY	سپېدګلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سپېدامیر کاکا
GULEESHAAN	ګلیشان
MEERZAADGAI	میرزادګۍ
DOOLA MOOLA	دولا مُلا
JAMAALEY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شپېرون
BANDAAREY	بنډارے
GULBAACHAA KAKA	ګلباچا کاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسبحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشړه
NEEMAKAI	نیمکۍ
NAKOORA	نکوره
MADOOBAALA	مدهوبالا
MEENAA KUMAARI	مینه کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینه پیرزاده
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاټیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روشني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

هېلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

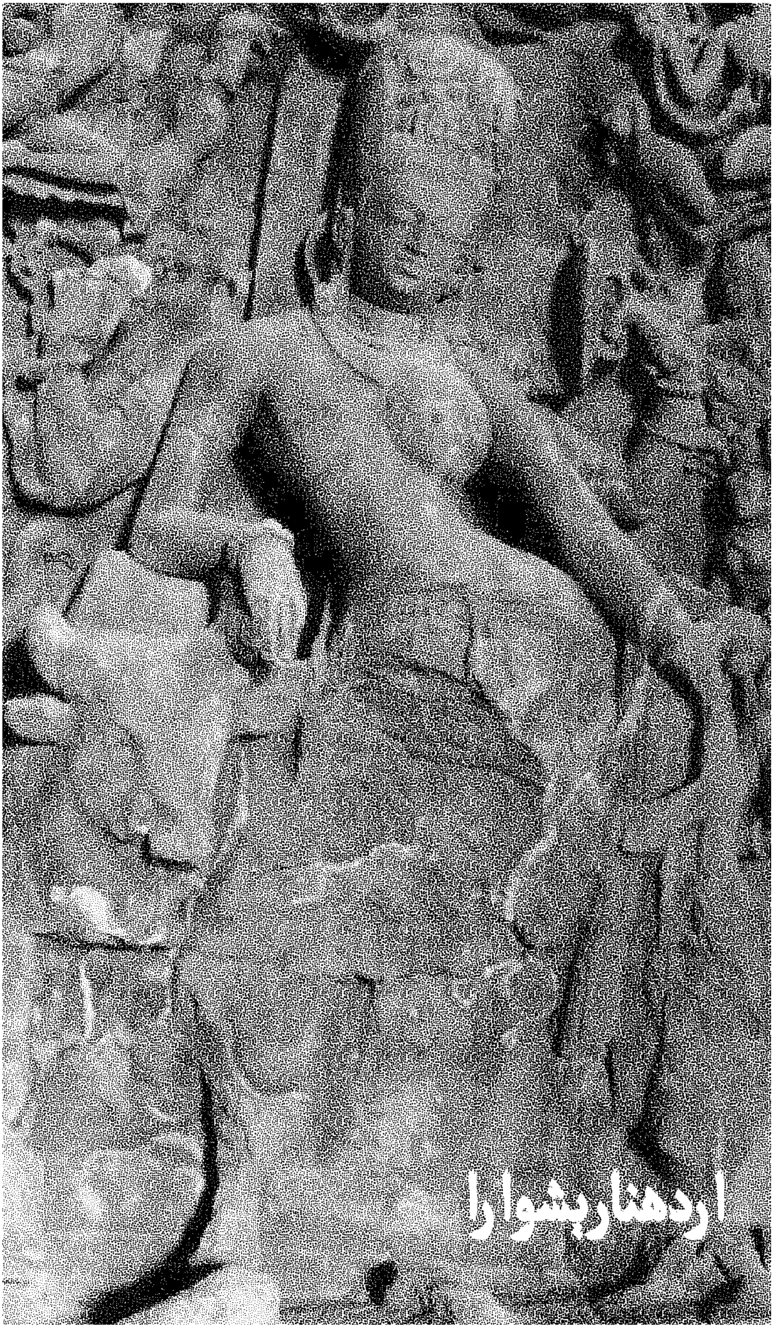

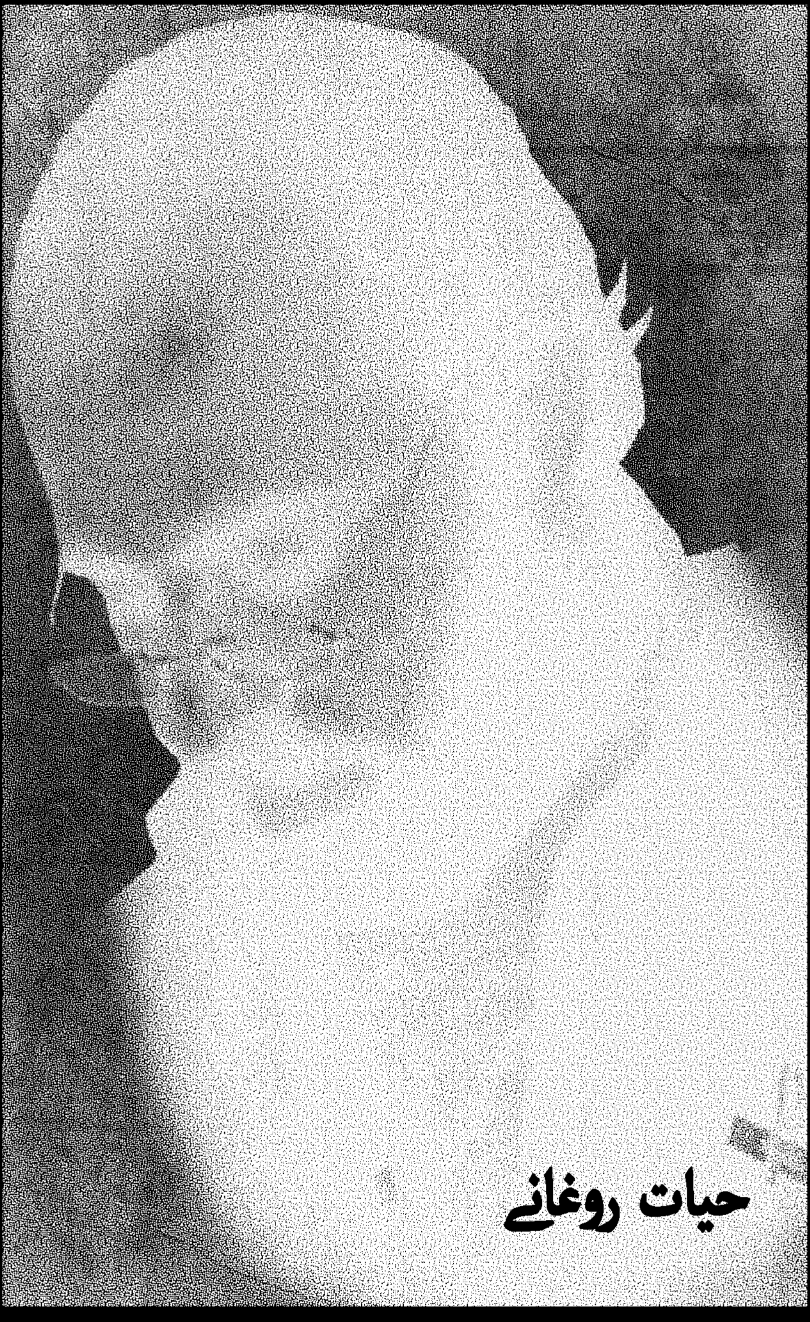
حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوْ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوكول
غواړي..... ما په انا د كركې وينزه كوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.

زهٔ مينه د كركې نه بريالی كنم.....

زهٔ هيله د اندېښنې نه زوروره كنم.....

زهٔ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه كښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره كښې
هر كلي د پاره ولاړ وي. كومه ډولی كښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library